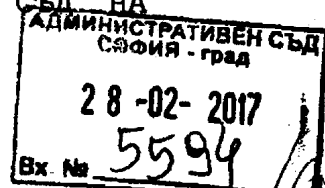

Баркод
Документно клеймо 24.2.17

ЧРЕЗ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – СОФИЯ ГРАД
ДО ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Ч А С Т Н А Ж А Л Б А

от

адв. Александър Емилов Кашъмов, САК
пълномощник на

1) Борис Антонов Митов, 2) Галина
Маринова Гиргинова, 3) Генка Добринова
Шикерова, 4) Доротея Дачкова Николова,
5) Елена Стефанова Енчева, 6) Канна
Цекова Рачева, 7) Красен Николаев
Николов, 8) Лилия Христова Христовска,
9) Лиляна Ивелинова Шапкаджиева,
10) Лора Орлинова Филева, 11) Павлинка
Кольова Желева, 12) Пенка Ангелова
Илиева-Рашоевска, 13) Петранка
Владиминова Илиева, 14) Ралица
Христова Петрова, 15) Росен Росенов
Босев, 16) Силвия Николаева Великова,
жалбоподатели всичките със съд. адрес:
София, бул. "В. Левски" № 76, ет. 3
/чрез адв. Александър Кашъмов/

СРЕЩУ

Определение № 989/14.02.2017 г. на
АССГ, 50-ти състав

НА ОСНОВАНИЕ

Чл.160 от АПК

Уважаеми Върховни съдии,

Обжалвам горното определение, с което се претражда ходът на делото, образувано по жалба срещу заповед № 1369/07.09.2016 г. на председателя на ВАС в частта ѝ, с която са утвърдени Вътрешни правила за заличаване на личните данни в публикуваните съдебни актове в интернет страницата на Върховния административен съд (в частта им относно т.1, т.2, т.3, съгласно подробната жалба). От името на доверителите ми смятам, че обжалваното определение е в нарушение на Конституцията и закона.

1. При постановяване на обжалваното прекратително определение е допуснато нарушение на чл.120, ал.2, както и на чл.56, вр. чл.40 и чл.41 от Конституцията. В мотивите на определението е изложено становище, че „по съществото си това е вътрешнослужебен акт на ръководител на орган на съдебната

власт, касаещ вътрешноорганизационната дейност, с който акт се регламентира организацията на дейността по заличаване на личните данни в съдебните актове преди публикуването им на интернет страницата на съдебния орган ... ". Смятам, че е нарушена Конституцията. Безкритично и без обсъждане е прието, че оспореният акт е вътрешнослужебен. Не е отчетено задължителното тълкуване на Конституционния съд от 1995 г.:

*Законовата или доктриналната квалификация на един административен акт като нормативен, индивидуален или общ, вътрешноведомствен или външен не може да бъде конституционен критерий и не изключва този акт ex constitutionae (по силата на Конституцията) от кръга на съдебно обжалваемите актове.*¹

След като дадената от закона или доктрината квалификация на един административен акт не е от значение за изключването му от кръга на съдебно обжалваемите актове, то a fortiori дадената от издателя на даден административен акт квалификация още по-малко е от такова значение. Като се е ръководил от дадената от издателя на оспорения акт квалификация, без да изложи мотиви и да изясни естеството на този акт, първостепенният съд е допуснал **нарушение** на Конституцията.

2. В мотивите към обжалваното определение липсват анализ на естеството на оспорения акт и изводи в това отношение. Това следваше да бъде направено, съгласно изискването на конституционната норма съгласно приетото нейно задължително тълкуване, още повече, че доводи в тази насока са изложени още в подадената жалба, по която е образувано административното дело. Указанието на Конституционния съд е следното:

*Решаващ е правният ефект на административния акт - дали засяга субективни права или законни интереси на граждани или юридически лица. От този критерий следва да се ръководят и съдилищата. В тези случаи гражданите и юридическите лица могат да упражнят правото си на защита по чл.56 от Конституцията чрез съдебното обжалване на административния акт - чл.120, ал.2 от Конституцията.*²

Изпълнението на поставеното от чл.120, ал.2 от Конституцията изискване съгласно посоченото задължително тълкуване на Конституционния съд обуславя задължително обсъждане на естеството на оспорения акт от административния съд, отделно от наименованието му, дадено от издалия го орган, което не е сторено. Следователно е допуснато **нарушение** на Конституцията.

¹ Решение № 21 от 26 октомври 1995 г. по к.д. № 18/1995 г. на КС.

² Цит. Реш. на КС.

3. Липсата на мотиви в определението относно естеството на оспорения акт и дадения в жалбата довод в това отношение е в нарушение и на разпоредбата на чл.121, ал.4 от Конституцията, според която актовете на праворазваването се мотивират. Изискването за мотивиране на съдебните решения е заложено и в чл.6, § 1 от от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи,³ (вж между други решение по делото *Ruiz Torija v. Spain*, 9 December 1994, § 29, както и решения по делата *Янакиев с/у България* (*Yanakiev v. Bulgaria*), по. 40476/98, §§71-72, 10 August 2006, и *Идакиев с/у България* (*Idakiev v Bulgaria*), § 48).

4. Особено съществено нарушение представлява липсата в мотивите към съдебния акт на адресиране на повдигнат от страна в процеса довод от съществено значение за делото, особено когато това се отнася до хода на процеса. Така пропускът на Върховния административен съд да адресира довода на страната в процеса относно допустимостта на подадената касационна жалба води като последица нарушение на чл.6 от Европейската конвенция за правата на човека (вж. Решение по делото *Идакиев с/у България*, § 53).

При липсата на приложение на приетото от Конституционния съд тълкуване на Конституцията, на анализ и изводи относно правното естество на оспорения акт и на излагане на мотиви в отговор на даден от жалбоподателите довод, първостепенният съд е допуснал **съществено нарушение** на съдопроизводствените правила, както и нарушение на материалния закон - чл.120, ал.2 от Конституцията.

5. Първостепенният съд неправилно е приел, че обстоятелството, че някой е пряк адресат на даден административен акт, представлява по естеството си пречка да се засягат с този акт правата на други граждани и организации. По въпроса е посветена пространна съдебна практика, в която се приема, че действителното засягане на права, а не формалното вписване на адресат в акта, е от значение за определяне на наличието на правен интерес от обжалването. Като се е ръководил от стеснително разбиране по този въпрос, административният съд е постановил определение в **нарушение на закона**.

6. По начало да се приема, че ефектът на даден административен акт се свежда до права и задължения на изпълнителя на този акт, както е прието в обжалваното определение, е абсурдна концепция. Така може да се приеме, по тази логика, че създаването на концентрационни лагери и изпращането на милиони хора в тях е волеизявление, насочено към администрацията на тези лагери, а не засягащо правата и

³ Европейска конвенция за правата на човека.

живота на тези милиони пострадали. Изпълнението на даден административен акт не следва да се смесва с ефекта му и засягането на външни за администрацията на издателя засегнати лица. Като е приел друго, административният съд е **нарушил Конституцията и закона.**

7. В жалбата (оспорването) на административния акт са изложени подробни доводи защо и как ефектът на оспорения акт засяга жалбоподателите, както и доводи относно естеството на този акт, вкл. характера му на нормативен административен акт. По-същественото обаче е, че ефектът на оспорената заповед за одобряване на правила се изразява в **премахването от публичното пространство на определени данни от десетки хиляди електронни дела,** публикувани в интернет страницата на Върховния административен съд.

Премахването на информация, която вече е била публикувана, от общодостъпния домейн, представлява форма на цензура, така както в класическите си форми отпреди години цензурата се изразяваше в изтеглянето на публикации от оборот и продажба или в забраната, понякога последваща, да се получава достъп до дадена информация. В този смисъл оспорената заповед притежава характер на акт на цензура, който е забранен с чл.40 от Конституцията.

Тази цензура надхвърля изискването за пропорционалност, с оглед твърдяната защита на права, тъй като наименованията на държавните органи, търговските дружества, цялото съдържание на оспорените административни актове и изложените в жалбите доводи нямат нищо общо с претендираната защита на личните данни. Това е по същество въведеният правен спор и несъмнено за журналистите, чиято професионална задача е всекидневно да информират аудиторията по въпроси от обществен интерес, включително относно най-важните дела между граждани и фирми, от една страна, и органите на публичната власт – от друга и историята на тези спорове, оспореният акт има характера на ограничение на основното им право да търсят, получават и разпространяват информация, гарантирано с чл.41 от Конституцията, и на правото им да не са жертви на цензура, гарантирано с чл.40 от Конституцията.

Като е приел необжалваемост на атакувания административен акт, административният съд ги е лишил от правото на защита, предоставена с чл.56 от Конституцията и чл.13 вр. чл.10 от Европейската конвенция за правата на човека.

Предвид изложеното **моля да отмените** обжалваното определение и да върнете делото за произнасяне по съществото на спора.

С уважение:

